

Sygn. akt: II AKa 509/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący :	SSA Wojciech Kopczyński
	SSA Grażyna Wilk (spr.) SSO del. Karina Maksym
Protokolant :	Magdalena Bauer

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowa Katowice - Południe w Katowicach del. do Prokuratury Okręgowej w Katowicach Sylwii Majcherczyk - Kurasz**

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2017 roku sprawy

1. **J. W.** s. T. i H.

ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 86 § 3 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s.
w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.
w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.;

2. **M. S.** s. M. i Z.

ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.;

3. **A. W.** s. D. i K.

ur. (...) w B.

oskarżonego art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. w zbiegu z art. 65 § 1 k.k.s.
w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.;

4. **G.** K.s. S. i Z.

ur. (...) w C.

oskarżonego art. 258 § 1 k.k., art. 91 § 3 k.k.s. w zbiegu z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.;

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 20 czerwca 2016 roku, sygn. akt XXI K 226/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do J. W. w ten sposób, że:

a) w punkcie 1 wyroku w miejsce ustalenia, iż J. W. „kierował wspólnie z E. P. zorganizowaną grupę przestępczą” przyjmuje, iż „brał udział w kierowanej przez inną ustaloną osobę zorganizowanej grupie przestępczej” i czyn ten kwalifikuje z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę

10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) w punkcie 2 wyroku sformułowanie „kierując wspólnie z E. P. zorganizowaną grupą przestępczą” zastępuje stwierdzeniem „biorąc udział w kierowanej przez inną ustaloną osobę zorganizowanej grupie przestępczej” oraz eliminuje z jego opisu sformułowanie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”, sformułowanie „nie mniej niż” w odniesieniu do ilości przemytów i ilości sztuk papierosów i obniża kary wymierzone oskarżonemu J. W. za ten czyn do 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny do 400 (czterystu) stawek dziennych;

c) w punkcie 4 uchyla orzeczenie o karze łącznej i na podstawie art. 85 k.k.

w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego

2015 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeka wobec J. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

d) na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) w zw.

z art. 4 § 1 k.k. przy zast. art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat i oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata B. L. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę

738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. W. w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych J. W., M. S., A. W. i G.K. wydatki postępowania odwoławczego po 1/4 części i wymierza opłaty:

- od J. W. za obie instancje w wysokości 8 300 (osiem tysięcy trzysta) złotych;
- od M. S. w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych;
- od A. W. i G.K. w wysokości
po 3 780 (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II AKa 509/16

UZASADNIENIE

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonego G.K.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 20 czerwca 2016r., sygn. akt. XXI K 226/14:

1. uznał oskarżonego G.K.za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w pkt XIV aktu oskarżenia czynu polegającego na tym, że w okresie od co najmniej lutego 2012r., do 1 października 2012 r., w Ć. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustalone osoby, mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych, w tym przestępstwa paserstwa celnego i akcyzowego polegających na rozładowywaniu wyrobów tytoniowych różnych marek sprowadzonych przez inne nieustalone osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państw spoza Unii Europejskiej wbrew przepisom ustawy bez polskich znaków skarbowych akcyzy oraz bez dokonania zgłoszenia celnego, a następnie ukryciu w/w wyrobów tytoniowych w specjalnie skonstruowanych towarach maskujących – drewnianych szpulach – celem przewiezienia ich do innych krajów Unii Europejskiej, w tym do Wielkiej Brytanii tj., czynu z art. 258 § 1 k.k i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego G. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w pkt XV aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w okresie od co najmniej lutego 2012 r., do 1 października 2012 r., w Ć. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustalone osoby, z podziałem ról, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudnionym przez M. S. i otrzymując od niego wynagrodzenie, na terenie posesji w Ć. uczestniczył w rozładowywaniu, przenoszeniu i ukryciu wyrobów tytoniowych różnych marek w tym (...) (...) oraz (...) sprowadzanych przez inne nieustalone osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państw spoza Unii Europejskiej wbrew przepisom ustawy bez polskich znaków skarbowych akcyzy oraz bez dokonania zgłoszenia celnego, do specjalnie skonstruowanych towarów maskujących – a mianowicie drewnianych szpul, które następnie przewożone były do innych krajów Unii Europejskiej w tym do Wielkiej Brytanii, bez przedstawienia organowi celnemu zgłoszenia celnego, w konsekwencji czego w trakcie co najmniej 28 transportów przewieziono 12.086.800 sztuk papierosów, na których ciążyły należności publicznoprawne wielkiej wartości w kwocie co najmniej 10.004.876 złotych, w tym cło w kwocie 278.481 złotych, podatek VAT w kwocie 1.961.235 złotych oraz należny podatek akcyzowy w kwocie 7.765.160 złotych, czym działał na szkodę Skarbu Państwa oraz budżetu Wspólnoty Europejskiej, zaś w dniu 1 października 2012r., na posesji w Ć. w samochodzie marki I., po uprzednim ich rozładowaniu, M. S. przechowywał wyroby tytoniowe w postaci papierosów marki (...) w ilości 16.907 paczek, tj., 338 140 sztuk papierosów o wartości rynkowej 169 188, 35 złotych oraz (...) w ilości 499 paczek, tj., 9 980 sztuk papierosów, sprowadzanych przez inne nieustalone osoby na terytorium Rzeczypospolitej z państw spoza Unii Europejskiej wbrew przepisom ustawy bez polskich znaków skarbowych akcyzy oraz bez przedstawienia ich organowi celnemu lub dokonania zgłoszenia celnego, czym naraził na uszczuplenie należności podatkowe Skarbu Państwa oraz budżetu Wspólnoty Europejskiej w łącznej kwocie 288. 158 złotych, w tym cła w kwocie 8.021 złotych podatku VAT w kwocie 56 487 złotych oraz należnego podatku akcyzowego w kwocie 223.650 złotych tj., czynu z art.91§3 k.k.s., w zb. z art. 65 §1k.k.s. w zw. z art. 6§2k.k.s. przy zast. art. 7§1k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s i za to na mocy art. 65§1k.k.s., przy zast. art. 7§2k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s i art. 38§2 pkt 1 k.k.s oraz art. 23§1 i 3 k.k.s wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna jest równa kwocie 100 złotych;

3. na mocy art. 85 k.k w zw. z art. 20§2k.k.s, i art. 39 §1 i §2 k.k.s., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego G.K.karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 69§1, 2 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015r., o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015r., poz., 396) w zw. z art. 4§1k.k., przy zast. art. 20§2 k.k.s., w zw. z art. 41a§1 i 2 k.k.s wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego G. K.kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

5. na mocy art. 63§1k.k., na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu G.K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 17 lutego 2014 r., uznając grzywnę za wykonaną w wysokości dwóch stawek dziennych oraz orzekł w przedmiocie kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego G.K. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony w okresie od co najmniej lutego do 1 października 2012 r., w Ć. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustalone osoby, mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych, w tym przestępstwa paserstwa celnego i akcyzowego, tj. czynu opisanego w pkt XIV aktu oskarżenia, czym wyczerpał znamiona opisane w art. 258§1k.k., podczas gdy okoliczności powyższe nie wynikają z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony w okresie co najmniej lutego 2012 r., do 1 października 2012 r., w Ć. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustalone osoby, z podziałem ról, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudnionym przez M. S. i otrzymując od niego wynagrodzenie, na terenie posesji w Ć. uczestniczył w rozładowywaniu, przenoszeniu i ukryciu wyrobów tytoniowych różnych marek sprowadzanych przez inne nieustalone osoby na terytorium RP z państw spoza Unii Europejskiej wbrew przepisom ustawy bez polskich znaków skarbowych akcyzy oraz bez dokonania zgłoszenia celnego, czym działał na szkodę Skarbu Państwa oraz budżetu Unii Europejskiej tj., czynu opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia, czym wyczerpał znamiona opisane w art. 91§3k.k.s., w zb., z art. 65§1k.k.s., w zw. z art. 6§2k.k.s, przy zast. art. 7§1k.k.s, w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s – podczas gdy okoliczności powyższe nie wynikają z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj., art. 7 k.p.k. polegająca na dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż wyjaśnienia współoskarżonego M. S. w zakresie w jakim wskazywał na uczestnictwo oskarżonego w przestępczym procederze winny zostać uznane za wiarygodne, wobec czego stanowiły podstawę ustaleń w zakresie winy oskarżonego, podczas gdy w wyjaśnieniach M. S. zachodzą istotne rozbieżności, wobec czego w całości winny one zostać uznane za niewiarygodne i ukierunkowane jedynie na uchylenie się od poniesienia przez oskarżonego M. S. odpowiedzialności karnej, bądź uzyskanie łagodniejszego wymiaru orzeczonej względem niego kary;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj., art. 7 k.p.k. polegająca na dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż zeznania świadków A. Ż., D. B. oraz S. F. są spójne, logiczne i kategoryczne wobec czego stanowiły podstawę ustaleń w zakresie winy oskarżonego, podczas gdy zeznania powyższych świadków w zakresie udziału oskarżonego w przestępczym procederze nie są ani pewne, ani kategoryczne, wobec czego mając na uwadze przepis art. 5§2k.p.k., nie powinny stanowić podstawy przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonemu za zarzucane mu czyny;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj., art. 4 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k, poprzez bezzasadną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie w jakim oskarżony wyjaśniał, iż nie miał on świadomości odnośnie przemytu papierosów, podczas gdy wyjaśnienia złożone przez oskarżonego są spójne, logiczne oraz znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach innych świadków, a tym samym zasługują aby uznać je za wiarygodne w całości;
- z daleko idącej ostrożności procesowej zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary – zarówno kar jednostkowych tj., 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny, jak też kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata przy jednoczesnym oddaniu oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego G.K. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z daleko idącej ostrożności procesowej – o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu niższej kary, adekwatnej do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzuty i wnioski apelacji obrońcy oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie.

W szczególności nie można zgodzić się z zarzutem, iż Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść przyjmując, iż oskarżony w okresie od co najmniej lutego do 1 października 2012 r., w Ć. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustalone osoby, a mającej na celu popełnienie przestępstw skarbowych, w tym przestępstwa paserstwa celnego i akcyzowego.

Sąd Okręgowy w tym zakresie poczynił trafne ustalenia faktyczne w oparciu o wnikliwie przeprowadzone dowody. Do takiej konkluzji prowadzi w szczególności analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia w konfrontacji z treścią dowodów zgromadzonych w sprawie, a ocenionych w ich całokształcie, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniami doświadczenia życiowego. Zaprezentowanemu tokowi rozumowania Sądu I instancji nie sposób zarzucić niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się bowiem jedynie na odmiennej ocenie materiału dowodowego i forsowaniu własnego poglądu. W orzecznictwie podnosi się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Apelujący formułując zarzut obraży art. 7 k.p.k. poprzestaje natomiast jedynie na polemice z dokonaną przez Sąd I instancji oceną materiału dowodowego oraz poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego, nie przytaczając rzeczowych i przekonujących argumentów mogących tę ocenę zdezawuować. Negacja zaś przeprowadzonej przez Sąd I instancji, oceny materiału dowodowego, nie opatrzona jednocześnie rzeczową argumentacją nie może być oceniona inaczej jak tylko mającą wyłącznie polemiczny charakter.

Odnosząc się w szczególności do zarzutów apelacji to wskazać należy, że udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa jest występkiem formalnym. Oznacza to, że do wypełnienia znamion tego typu przestępstwa wystarcza już sama bierna przynależność bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Zgodnie natomiast z treścią art. 258 § 1 k.k. karalnym jest udział tylko w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem, przez który rozumie się jakąś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptację celów, podział ról, skoordynowany sposób działania. Przez zorganizowanie wymagane przez ustawę rozumie się zatem to, iż grupa taka funkcjonuje zgodnie z pewnymi ustalonymi regułami i posiada wewnętrzną strukturę, a poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role. Świadczy to o wewnętrznym uporządkowaniu grupy, stałości reguł jej funkcjonowania, a więc formach zorganizowania, w przeciwieństwie do grupy osób choćby i stale popełniających wspólnie podobne przestępstwa, ale

wymieniających się rolami w zależności od zaistniałych zmiennych sytuacji, przy czym niewątpliwie progiem tego „zorganizowania” będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego ale też widocznego stopnia powiązań organizacyjnych. Nie wyklucza też możliwości uznania grupy za zorganizowaną, ani brak kierownictwa grupy ani też brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo jej członków. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca, przy czym grupa taka winna składać się z co najmniej trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji ale też z góry zakładając systematyczne ich popełnianie.

W realiach sprawy Sąd I instancji trafnie ustala zarówno istnienie takiej zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw skarbowych, ale też nie budzą wątpliwości ustalenia co do świadomego w niej udziału oskarżonego G.K. i ustaleń co do popełnionego w jej ramach przestępstwa paserstwa celnego i akcyzowego.

Dokonując w tym zakresie oceny i analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd I instancji szczególnie dużo miejsca poświęca zagadnieniom istnienia tej zorganizowanej struktury, o czym świadczą obszernie fragmenty uzasadnienia. Dowodzą one prawidłowości ustaleń sądu merytorycznego w zakresie tego, iż ukształtowała się struktura powiązanych ze sobą osób, której zorganizowanie zapewniało warunki do dokonywania przestępstw skarbowych, a których dokonanie niewątpliwie przekraczało możliwości jednego sprawcy, jak też i tego, że łączył ich wspólny cel – osiągnięcie korzyści majątkowej z przemytu papierosów z pominięciem obowiązujących w tym zakresie przepisów i procedur.

W szczególności nie budzą wątpliwości ustalenia Sądu w zakresie początkowej data jej istnienia. Trafnie Sąd I instancji w oparciu m.in., o wyjaśnienia oskarżonego M. S. przyjmuje, że wspomniana grupa istniała od lutego 2012r. Oskarżony w tym zakresie nie tylko, że przyznał się do zarzucanego mu czynu ale też złożył szczegółowe i obszernie wyjaśnienia znajdujące pełne potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. M. S. przyznał, że podczas pobytu w Wielkiej Brytanii na początku 2012r., otrzymał od S. Ś. i W. M. (1) propozycję udziału w przemyśle wyrobów tytoniowych w patentach przemysłowych nowego typu, w których towarem maskującym miały być drewniane szpule służące do nawijania przewodów elektrycznych. Wyjaśnił, przy tym, że nie tylko, że wyraził na to zgodę ale też podjął w tym zakresie odpowiednie działania, przy czym jego zadaniem było zorganizowanie przepakowania papierosów do specjalnie przygotowanych w tym celu patentów – szpul, a następnie przygotowanie do dalszego transportu z miejscem przeznaczenia do Wielkiej Brytanii oraz przetransportowanie już pustych patentów przemysłowych do posesji w Ć.. Rozładunkiem wyrobów tytoniowych w Wielkiej Brytanii zajmowały się natomiast kolejne osoby, którym oskarżony podlegał. Osoby te dysponowały bowiem środkami finansowymi pozwalającymi na organizację przedsięwzięcia, jak też posiadającymi możliwościami dalszej sprzedaży tych wyrobów tytoniowych na terytorium Wielkiej Brytanii. Także bezsporną jest końcowa data do której ta przestępcza grupa działała, a był nią niewątpliwie dzień 1 października 2012r., w którym to dniu na skutek czynności podjętych przez organa ścigania dokonano przeszukania posesji w Ć. gdzie towar z przemytu za wschodniej granicy był rozpakowywany, magazynowany i pakowany do szpul przemysłowych. W czasie tego przeszukania w samochodzie typu bus marki I. w tylnej części przestrzeni ładunkowej ujawniono w kartonach tekturowe papierosy marki (...), (...) bez polskich znaków skarbowych akcyzy. Ujawniono też szpule przemysłowe o średnicy ok. 150 cm., z nawiniętym przewodem i pustą przestrzenią w korpusie szpuli.

Nie budzą też wątpliwości ustalenia Sądu I instancji w zakresie tego, że grupa do której należeli m.in., M. S., G.K., W. M. (2), A. W. miała wewnętrzną strukturę, że istniała określona hierarchia, podział ról z precyzyjnie określonymi zakresami zadań adekwatnych do przestępczego celu, jaki oskarżeni zamierzali osiągnąć, a zorganizowane działania wszystkich osób pozwalały na osiągnięcie celu, jakim było wprowadzenie na obszar Wielkiej Brytanii nielegalnie przywiezionych wyrobów tytoniowych, bez uiszczenia należności publiczno – prawnych. Sąd Okręgowy prawidłowo też ustalił, że każdy z członków grupy wykonywał działania wskazane przez osoby stojące wyżej w hierarchii. Dla przestępczej działalności tej struktury zaangażowano też wiele środków, w szczególności wynajęto hale dla odbioru towaru z przemytu i to zarówno na terenie Wielkiej Brytanii, jak i na terenie Polski w Ć.. Posługiwano się środkami

transportu, którymi towar był transportowany z Polski do Wielkiej Brytanii, w specjalnie do tego przystosowanych patentach przemysłowych.

Zasadniczo Sąd I instancji ustala, że już to przemawiało za wysokim stopniem zorganizowania tej grupy ale też za takimi ustaleniami przemawiają dalsze okoliczności jak cykliczność dostaw wyrobów tytoniowych i to, że dostawy do Wielkiej Brytanii odbywały się bez większych przeszkód. Tak więc tylko skoordynowane grono osób w sposób zorganizowany i z ustalonym podziałem ról, a także przy akceptacji bezprawnych zachowań mogło dokonywać bez większych przeszkód i to wielokrotnie działań polegających na przemyśle papierosów bez polskich znaków akcyzy, bez zgłoszenia celnego i z pominięciem przepisów podatkowych.

Niewątpliwie sam fakt, że taka zorganizowana grupa przestępcza istniała nie przesądza jeszcze o tym, że oskarżony G.K. był jej członkiem. Obowiązkiem Sądu I instancji było bowiem ustalenie, czy oskarżony miał świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i zamiar działania w jej strukturach, jak też rozważenie czy popełnione przez oskarżonego przestępstwo skarbowe nie zostało zrealizowane w ramach zwykłego współsprawstwa.

Za tym, że oskarżony G.K. w strukturze grupy odgrywał istotną rolę świadczy w szczególności fakt, iż nie tylko, że brał udział w pakowaniu papierosów do specjalnie w tym celu skonstruowanych szpul przemysłowych ale też uczestniczył w odbiorze tych patentów od producenta. Jego zadaniem było nadto przetransportowanie pustych już szpul z Wielkiej Brytanii do C..

Tak więc w realiach niniejszej sprawy nie można mówić wyłącznie o współsprawstwie, bowiem materiał dowodowy potwierdza, iż działalność G. K. stanowiła jedno z ogniw tej rozbudowanej struktury, wymagającej koordynacji wielu osób, a to, że ta przestępcza machina działała niezawodnie, dowodzą efektywnie zrealizowane dostawy wyrobów tytoniowych. Kompleksowa, a więc zgodna z logiką wypadków i doświadczeniem życiowym analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza depozycje procesowe zaangażowanych w ten proceder osób dowodzą ustaleń Sądu I instancji, że oskarżony G.K. miał nie tylko świadomość istnienia tej zorganizowanej grupy przestępczej ale też i wolę działania w jej strukturach.

Wprawdzie zgodzić się należy z obrońcą, iż oskarżony G.K. konsekwentnie w toku postępowania – przygotowawczego, jak też w jurysdykcyjnej fazie procesu nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, tym niemniej jego twierdzeniom o nieświadomości co do proceduru, jaki miał miejsce w C. i braku wiedzy o przemyśle papierosów do Wielkiej Brytanii przeczą oczywiste fakty.

Po pierwsze wskazać należy, że G.K. był zatrudniony jako kierownik w firmie (...) należącej do W. S. (wówczas konkubiny M. S.) i już w 2011 r., realizował transporty do Wielkiej Brytanii. W czasie zaś ostatniego kursu dokonanego w dniu 10 czerwca 2011r., angielskie służby celne w D. ujawniły przemyt papierosów z ukraińskimi znakami akcyzy, ukrytych w podłodze naczepy kierowanego przez niego ciągnika siodłowego. Nawet uwzględniając to, co podnosi obrońca iż oskarżony nie brał udziału w załadunku papierosów, to z chwilą ujawnienia przemytu miał już pełną wiedzę co do tego, że działalność firmy, którą faktycznie kierował oskarżony M. S. była wykorzystywana w procederze przemytu papierosów. Koresponduje to z wyjaśnieniami samego M. S., który potwierdza, że kierownik dokonujący transportu zawsze wie o przemyśle gdyż w Niemczech są częste kontrole, których musi unikać, poczekać gdzieś w trasie (k-1056). Nadto wskazywał, że ostrzegwał G., że w chłodni będą wożone papierosy (k-1126).

Po drugie niezależnie od tego, że M. S. potwierdzał, że G. K. miał pełną świadomość proceduru, jaki miał miejsce w C. i że w tym procederze uczestniczył, to za tym, że tak istotnie było przemawia bowiem to, iż oskarżony G. K. pomimo, wiedzy co do działalności przestępczej M. S. nadal przecież z nim współpracował, podejmując istotne dla grupy działania. Wprawdzie obrońca podnosi, iż oskarżony zaraz po ujawnionym przemyśle zwolnił się z firmy (...) ale obrońca zdaje się już zapominać, że następnie zatrudnił się w firmie przewozowej którą jak twierdzi M. S. praktycznie prowadziła jego córka E. S.. Na przestępczą współpracę w ramach zorganizowanej grupy przestępczej istniejącej w 2012r. wskazują nadto obiektywne dowody, w tym zeznania bezstronnego świadka M. L.. Świadek ten potwierdził, że G. K. osobiście odebrał 30 (z 66) szpul z zamówionych w jego firmie patentów przemysłowych (k- 606). W realiach sprawy nie budzi najmniejszych wątpliwości to, iż szpule zostały zamówione przez M. S. właśnie w celu dokonywania

przemytu papierosów. Potwierdza to M. S., który już w początkowej fazie procesu zmienił swoje depozycje procesowe przyznając się do zarzuconych mu czynów. Wskazał, że był to kolejny, (tym razem niezawodny) patent wykorzystywany w jego działalności przemysłowej. Wskazać też trzeba, że oprócz G. K. szpule odbierał jeszcze W. M. (2) i sam M. S., a więc tylko osoby ściśle związane z przemytem co też dowodzi, że G. K. miał pełną świadomość procederu, jaki miał miejsce w Ć., jak też sam w tym procederze uczestniczył.

Po trzecie wskazać należy, że wprawdzie kierowcy w tym G. K., W. M. (2), A. W. generalnie nie zajmowali się pakowaniem papierosów, bowiem ich rola była inna, a pakowaniem i przygotowaniem szpul celem dalszego transportu zajmowali się przede wszystkim A. Ż., D. B. i A. P., tym niemniej jak wyjaśnił M. S. gdy ci ostatni nie byli w stanie w danym czasie przygotować ładunku papierosów do transportu kierowcy też uczestniczyli w pakowaniu. obrońca zarzucając w tym zakresie dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego M. S. i podnosząc, że zachodzą w nich rozbieżności, jednocześnie tych rozbieżności nie wskazuje, a co istotne to w zakresie dotyczącym oskarżonego G. K. Sąd Apelacyjny takich rozbieżności nie dostrzega. Natomiast fakt, iż pakowaniem zajmowali się oprócz zatrudnionych do pakowania A. Ż., D. B., A. P., także kierowcy i mechanicy, potwierdza też inny organizator procederu S. Ś.(k- 4347-8). Wyjaśnił, że zajmowali się tym pracownicy w tym dwaj mechanicy, ponadto „czasami pomagali w pakowaniu kierowcy, którzy u niego (M. S.) jeździli: G. i taki drugi W., był też taki kierowca A.. Wie, że M. S. dawał tym pakującym 150 zł od jednego koła” (szpuli). Nadto fakt ten potwierdzają inne osoby zaangażowane w przemyt jak T. F. i S. F.. T. F. wyjaśnił, że jego rola polegała na tym, że on przywoził dla M. S. pieniądze na papierosy ale „jak nie było kierowców S., a były papierosy do zapakowania, to zostawał i pomagał przy pakowaniu, ale to było wtedy jak nie było tych kierowców, którzy też pakowali”, „jak oni byli to stanowili swoją grupę, która się tym zajmowała”, „był tam W., drugi taki mały chyba G. i jeszcze jeden niski z wąsem” (k-4346). Fakt pakowania papierosów przez kierowców: G. K., W. M. (2) i A. W. potwierdza też S. F., która też rozpoznaje ich na okazanej tablicy poglądowej, aczkolwiek racje ma obrońca, iż odnośnie G. W. zastrzegła, że nie jest pewna rozpoznania ponieważ ona kojarzy go z włosami (k-4350). Jakkolwiek zgodzić się należy z obrońcą, iż ocena wyjaśnień S. F. nie daje pewności co do udziału G. K. w przestępczym procederze, tym niemniej łączna ocena wyjaśnień w/w osób, a zaangażowanych w proceder - wbrew przeciwnym twierdzeniom obrońcy - w konfrontacji z zeznaniami D. B. i A. Ż. którzy także potwierdzają, to iż kierowcy w tym G. K. pomagali przy pakowaniu papierosów, dawała pełne podstawy do czynienia przez Sąd I instancji prawidłowych ustaleń faktycznych.

Tak więc również z faktu, że oskarżony G. K. uczestniczył w pakowaniu papierosów do szpul przemysłowych, których co oczywiste wiadomym było do czego one służyły, jednoznacznie też przemawiało za jego świadomością, a w konsekwencji wolą uczestnictwa w przestępczym procederze, a tym samym o dokonywanych w ramach tego procederu przestępstwach skarbowych. Rację ma też Sąd I instancji gdy argumentuje, że niewątpliwie oskarżony G. K. wiedział, że szpule musiały być transportowane do Wielkiej Brytanii, skoro później puste przywoził z powrotem do Polski. Fakt ten potwierdza w swoich wyjaśnieniach M. S. wskazując, że G. K. i W. M. (2) „przywozili puste szpule z Anglii i „raczej okazjonalnie pomagali przy papierosach, wyładować czy przeładować” (k-4326). Z wyjaśnieniami M. S. korespondują obiektywne fakty, a to zapisy monitoringu. Na odtworzonym oskarżonemu zapisie monitoringu posesji w Ć. z dnia 24.09.2012r., widoczna jest naczepa zestawu samochodowego R. (...) oraz jak potwierdza M. S. osoba G. K. i A. Ż., którzy zdejmują „puste” szpule już bez ładunku papierosów ale z nawiniętym kablem, a które przed rozładunkiem „przywiózł G.K.z Anglii (k-4325).

Powyzsze okoliczności dowodzą, że wyjaśnienia G. K. który zaprzecza tak udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i popełnieniu w jej strukturach przestępstw skarbowych nie tylko, że są nielogiczne ale też sprzeczne z obiektywnymi faktami w tym depozycjami procesowymi wskazanymi wyżej osób, a które w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego tworzą spójną, logiczną całość i znajdują pełne potwierdzenie w protokołach przeszukania, w zapisach monitoringu posesji w Ć., nadto w treści zapisków zabezpieczonych w notesach w oskarżonego M. S., łącznie wskazując na skalę tego dobrze zorganizowanego przestępczego przedsięwzięcia.

W oparciu wyjaśnienia M. S. w konfrontacji z zapiskami zabezpieczonymi w notesach (k-2357-2359), protokoły przeszukania i relacje w/w osób ustalono, iż oskarżony w okresie od co najmniej lutego 2012r. do 1.10.2012r., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uczestniczył w rozładowywaniu, przenoszeniu i ukryciu wyrobów tytoniowych różnych marek w tym(...), (...), (...) w ilości 12.086.800 sztuk papierosów, sprowadzonych na terytorium Polski z

przemytu z państw spoza Unii Europejskiej z Ukrainy, na których ciążyły należności publiczno – prawne w kwocie co najmniej 10.004.876 zł., w tym cło w kwocie 278.481 zł., podatek VAT w kwocie 1.961.235 zł., oraz należny podatek akcyzowy w kwocie 7.765.160 zł., a w dniu 1.10.2012r. przechowywał wyroby tytoniowe marki (...) w ilości 338 140 sztuk, (...) w ilości 9.980 sztuk papierosów sprowadzonych na terytorium Polski z przemytu z państw spoza Unii Europejskiej z Ukrainy, na których ciążyły należności publiczno – prawne w kwocie 288.158 zł., w tym cło w kwocie 8.021 zł., podatek VAT w kwocie 56.487 zł., oraz podatek akcyzowy w kwocie 223.650 zł. (k-2358-9).

Chybiony jest również zarzut obrazu art. 4k.p.k. (zasady obiektywizmu). Odwoływanie się do norm mających charakter ogólnych deklaracji, ogólnych dyrektyw postępowania, nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutów apelacyjnych albowiem zasady w nich wyrażone zostały skonkretyzowane w przepisach szczegółowych regulujących odpowiednie instytucje procesowe i bez ich wskazania nie jest możliwe skuteczne zaskarżenie orzeczenia sądu I instancji.

Brak też podstaw do uznania, że wadliwość orzeczenia wynika z naruszenia art. 5§2 k.p.k. Przewidziany w art. 5§2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości ma bowiem zastosowanie jedynie wtedy, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny, i podda tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 k.p.k., a ocena ta potwierdzi wciąż istnienie nie dających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości. Dopiero wówczas sąd musi je wytłumaczyć na korzyść oskarżonego. Nie można skutecznie zarzucać, że doszło do naruszenia reguły in dubio pro reo w sytuacji gdy takich wątpliwości Sąd I instancji nie stwierdził. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy – jak w niniejszej sprawie - samo zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów, gdyż chodzi tu o istnienie wątpliwości po stronie sądu orzekającego.

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się także obrazu art. 410 k.p.k. Istota tego przepisu jest to, iż wyroku nie można opierać na części ujawnionego materiału dowodowego ale gdy Sąd nie daje wiary określonym dowodom i wskazuje powody takiego stanowiska to nieuwzględnienie tych dowodów i okoliczności z nich wynikających nie stanowi naruszenia tego przepisu.

Reasumując zgromadzone w sprawie dowody, a ocenione zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k dowodzą, że prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji, iż oskarżony G.K.znał mechanizmy funkcjonowania grupy, w pełni akceptował jego zasady, założenia i cele tj., uzyskanie korzyści majątkowych z popełniania przestępstw skarbowych: paserstwa celnego i akcyzowego.

W kontekście zgromadzonych w sprawie dowodów i dokonanej przez Sąd I instancji ich oceny faktycznej i prawnej za w pełni trafny i prawidłowy uznać więc należało wyrok Sądu I instancji w zakresie sprawstwa, winy i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych G.K. z art. 258§1k.k. (pkt 22) oraz z art. 91§3k.k.s, w zb., z art. 65§1k.k.s., w zw. z art. 6§2k.k.s, przy zast. art. 7§1k.k.s., w zw. z art. 37§1pkt 1 i 5 k.k.s. (pkt 23).

Kary, jakie zostały wymierzone oskarżonemu i to zarówno w kary jednostkowe, jak i kara łączna orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania są karami sprawiedliwymi i za całą pewnością nie można ich uznać za surowe. Ustalając rodzaj i wysokość kar Sąd I instancji uwzględnił w sposób należyty wszystkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, co wynika z treści uzasadnienia. W szczególności wziął pod uwagę stopień winy oskarżonego uznając, iż jest niższy w porównaniu do oskarżonego M. S., który zainicjował i koordynował działaniami oskarżonego G.K. i jak też uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw, a wynikający z okoliczności jego popełnienia w tym skali przestępczego procederu. Uwzględniając natomiast, to iż realną dolegliwością będzie stanowiła w stosunku do oskarżonego kara grzywny, nie można jej też uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Tak orzeczona kara spełni swoje ustawowe cele zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak też prewencji ogólnej.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego G.K.nie dzielając zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oskarżonego.